

Vechime

Lorena.craia

Timpu'-nvârte-n carusel
Peruzele în duel;
Noaptea nopților prelinge
O lumină, ce mă stinge.
Scriu cu alb din călimară
Cât îți sunt eu de amară;
Din creion și rumeguș,
Te împing pe rupeguș.
Patul stă ca o peluză
Și, cu perna la ecluză,
Își primește-n așternut
Raza lunii, cât un cnut.
„Suflete, faci pantomimă?
Nu știai că e o crimă
Să te spânzuri de gâtlej,
Colăcindu-te în vrej?”

Peruzele în duel
Pe sub pleoape stau cercel,
Eu, cu vocea prea bolândă,
Stau, secundă de secundă.

Noaptea nopților prelinge
Pe prichiciul ce învinge
Câte-o ramură de brad.
Stele curg și stele cad.

O lumină ce mă stinge
Se hlizește și m-atinge,
Mă trimite în iatac,
Pentru un taifas c-un drac.

Scriu cu alb din călimară
Cum pe mine mă omoară
Drumurile-n depărtări,
Cu tălpi fără încălțări.

„Cât îți sunt eu de amară
Tu să vii la mine, iară,
Să ne spovedim în taină,
Nimănui și fără haină.”

Din creion și rumeguș,

Trag o linie-arcuș;
De la pat până la prag,
Lunecă visul meu drag.

Te împing pe rupeguș –
Tu te plângi că e urcuș.
„Suflete, mai e puțin
Și ajungem la venin...”

Patul stă ca o peluză,
Luna se mușcă de buză;
Prin pereți, se țin de mână
Umbrele de-o săptămână.

Și cu perna la ecluză,
Dăinuiesc așa, confuză,
Și mă-ntreb, și nu mă-ntreb
Când ai devenit pohreb.

Își primește-n așternut
Graiul cucuvelei, mut,
Sufletul, care nu tace
Și în piept, morman, îmi zace.

Raza lunii, cât un cnut,
Bate-n dorul necusut
Și se-ncumetă pervazul
Să-mi primească tot necazul.

„Suflete, faci pantomimă?
Nu-nțelegi nici o centimă!
Suflete, să stai afară,
Cu alai și cu fanfară!

Nu știai că este-o crimă
Să te uiți cum îmi sublimă
Și corvoada, și dorința,
Și pacea, și suferința?

Să te spânzuri de gâtlej
Și să nu îmi dai prilej
Să-ți usuc săgetătura
Și să-ți vitregesc statura!”

Colăcindu-te în vrej,
Gândurile-mi faci vârtej;
Mi le bag într-un sertar,
Să devină clopotar.

„Colăcindu-te în vrej,
Să te spânzuri de gâtlej...
Nu știai că este-o crimă?
Suflete, faci pantomimă?”
Raza lunii, cât un cnut,
Se primește-n așternut
Și cu perna la ecluză,
Patul stă ca o peluză.
Te împing pe rupeguș,
Din creion și rumeguș;
Cât îți sunt eu de amară,
Scriu cu alb din călimară.
O lumină, ce mă stinge,
Noaptea nopților prelinge;
Peruzele, în duel,
Timpu'-nvârt în carusel.

23 mai 2016, Constanța